

Sunt oameni care vorbesc mult(e) și fac puțin(e). Dacă vrei să descoperiți o frumoasă abatere de la binecunoscuta regulă care pare a avea sorginte românească, Facultatea de Geografie din Sighetu Marmației deține toate argumentele pentru a o putea face.

O facultate puternic integrată în promovarea Maramureșului nebăgat în seamă de alții, dar, din nefericire, nici de mulți dintre cei de-aici...În acest recunoscut deja loc de studiu și de cultură sighetean se întâmplă mereu câte ceva bun!

În curtea interioară a facultății ieri a fost bucurie, implicare și promovare a unui fruct pe care ne-am obișnuit să nu-l mai luăm în seamă: MĂRUL! Acum alte fructe sunt mai mult căutate și apreciate. Și dacă se poate, sunt preferate cele care vin din zone cât mai depărtate de...continentul nostru! Dar cu merele ce putem face? De jucat fotbal nu sunt bune, pentru că la primul șut se destramă ușor în bucățele parfumate, gustoase și zemoase...

Ce bine că sunt oameni care ne amintesc pe unde trăim și ce specific are pământul pe care călcăm cu capul aproape atingând norii și gândindu-ne la fructe exotice. Acum vedem papaya din ochii Americii de Sud mai ușor decât mărul din ochiul nostru sau al vecinului. Să ne aducem aminte că mărul are o putere pe care probabil niciun alt fruct n-o are. Iar puterea lui (și măreția totodată) vine din mitologie. Oare de ce s-a ales acest fruct pentru frumoasele legende? La nunta zeiței Tethis, unde n-a primit invitație, Eris, zeița Discordiei a aruncat un măr pe care a scris: „Celei mai frumoase”. Zeițele Hera, Atena și Afrodita s-au contrazis în privința locului întâi. De atunci se vorbește de „mărul discordiei”.

Merele de aur din Grădina Hesperidelor, fructe ale nemuririi, din care se poate mânca oricât pentru că rămân veșnic întregi. Merele de aur din frumosul basm românesc „Prâslea cel voinic și merele de aur” de care cu greu își aduc unii aminte. Alții nu-și aduc aminte deloc, pentru că la școală doar “Harap Alb” e la putere...

În unele povestiri bretone, o profeție începe cu consumarea unui măr. Insula Avallon sau „livada cu meri” este locul unde se odihnesc, după tradiția britanică, regii și eroii defuncți. Să ne gândim puțin și la Adam și Eva, care n-au găsit alt fruct mai ispititor în tot Edenul decât mărul (cunoașterii, dar tot despre măr vorbim!).

Ieri, în curtea Facultății de Geografie din orașul nostru, mărul a fost din nou (pentru a patra oară) repus în incontestabilele-i drepturi pe care i le conferă gustul, aroma, aspectul, mitologia. Am văzut acolo mere despre care nu știam că poartă un nume. Am văzut ce se poate face din mere și cu mere. Lume multă, veselie și un semnal de alarmă foarte bine punctat de directorul facultății, domnul Marin Ilieș. Nu mai vrem să vedem mere din locuri care n-au nicio legătură cu Maramureșul! De ce să ne întristăm văzând merele autohtone nebăgate în seamă, iar cele din alte țări să „râdă” în hohote, în alte limbi, de ale noastre, prin supermarketuri?

Un omagiu adus ieri mărului românesc pentru care organizatorii merită să fie lăudați. Și merită mai mult decât simple laude: să nu fie lăsați singuri, până la anul, când ne vom întâlni la viitoarea manifestare a **Sărbătorii MĂRULUI !**